

Johannes Torpe.

BØRSEN.

PLEASURE

PEOPLE / LIVING / STYLE

Johannes Torpe

Der er lang vej fra at vokse op i en skurvogn i Thylejren til at designe eksklusive butikker og restauranter verden over. Måske netop derfor er der bud efter autodidakte Johannes Torpe. Han får folk til at føle sig hjemme – selv i en rumraket

Børsen torsdag 22. oktober 2015

Johannes Torpe har haft egne firmaer, siden han var 15 år. Væggene i hans studie er for tiden tapetseret med billeder af projekter fra hans karriere.

interview

JOHANNES TORPE designaktivist

Designeren og musikeren Johannes Torpe er en kreativ klasse over de fleste andre med internationale kunder inden for alt fra barer til B&O. Han trådte sine fodformede barnesko i Thylejren, men er for længst trukket i jakkesættet og de velpudsede sko for at føre sin mission ud i verden: at gøre design mere hjemligt

TEKST MARIA KENTORP FOTO PHILIP ØRNEBORG

Da Johannes Torpe engang som barn fandt en bunke gamle ledninger i Thylejren, fik han en lys idé. Uden at nogen rigtig lagde mærke til, hvad krøttoppen gik og puslede med, klistrede han dem sammen med tape til én lang ledning og gravede den ned i en rende mellem familiens skurvogn og vandværket, der lå lidt længere henne på marken. På den måde fik de strøm til én loftslampe i vognen og slap for at bære et bilbatteri fra fælleshuset Svampen for at høre radio i ny og næ.

"Jeg har altid haft en enorm lyst til at skabe. Og så når det ikke rigtig var noget at skabe. Og et slags ambitionskompleks. Kender du den der sang: "I believe I can fly"? Sådan har jeg det," siger 42-årige Johannes Torpe, der sprang de formelle uddannelser over, men har flere titler end de fleste. Lad os nævne et par stykker: designer, trommeslager, komponist, producer, branding-ekspert, globetrotter og direktør i Johannes Torpe Studios, der har kontor i København og et partnerstudie i Italien. Han tilføjer selv fritænk og dansk-irsk basfard til listen, men meddelte dog også for nylig, at han slipper en anden titel, nemlig den som kreativ chef for Bang & Olufsen efter fire år i hi-fiens tjeneste.

Han byder begejstret indenfor i et højloftet Johannes Torpe Studios midt på Strøget i København, hvor 14 ansatte har næsen i deres skærm i færd med at materialisere nye ideer inden for produktdesign, indretning og branding. Indtil for nylig havde han kontor i Beijing med 30 ansatte, da det var på sit højeste. Det har han lukket med et break-even for snart at åbne i Shanghai i stedet. Og New York forhåbentligt. Når han får tid for den ph.d., som han skal skrive på University of Westminster om sine egne metoder. Godt nok har han ikke taget en eksamen i sit liv, men det skulle ikke forhindre ham i at søge forskerstillingen. Eller i at få den.

"Mit største drive er at møde nye mennesker. Jeg har en konstant trang i min krop til at rejse, opleve og møde nye mennesker," siger han og kaster sig ind i vores samtale med glubende appetit som en madglad middagsgæst ved et veldækket bord.

"Min opvækst under de trygge, frie rammer i Thylejren har givet mig et naturligt værktøj til at mærke, hvad andre mennesker har brug for. Min største styrke er min evne til at lytte til min intuition," forklarer han, der tror på, at intet her i tilværelsen er tilfældigt og dog alligevel vidunderligt uforudsigeligt. Hele hans liv har handlet om at møde de rigtige mennesker på de rigtige tidspunkter og mærke et ja i maven, når det skete.

Rummet her tjener lige nu som et ad hoc-galleri for en myriade af projekter fra hans 20 år lange karriere som designer af lys, lyd, rum, møbler, bøger, ting, cafeer, musikstudier, butikker, logoer og natklubber – og alt det ind imellem.

Tidslinjen begynder med et kulørt "Clubber's survival kit", der inkluderede et kondom, ørepropper og en gratis drikkebillet til diskotek X-Ray i Boltens Gaard. Den fortsætter hen over bl.a. gourmetrestauranten South Beauty i Taiwan med rislende vandfald på en 20x5 meter gennemsigtig led-skærm mellem kunder og køkken og slutter med et minimalistisk logo for Lauras Bakery i København.

I det ene hjørne af lokalet ligger et lydisoleret musikstudie, hvor et af hans 13 sponsorerede Tama-trommesæt står klar med Meinl-bækkener indgraverede med hans signatur, der er lige så krøllet som hans tankegang. Ud over at lægge de fleste af sine vågne timer i sit arbejde som designer har han også skabt sig en karriere som trommeslager og producer med sin halvbror Rune Reilly Kolsch, aka dj Rune RK, med hvem han i gult jakkesæt sammen med den nu afdøde sangerinde Natasja indtog verdens klubscener med hittet "Calabria".

"Jeg ser mig selv som en skipping stone. En smutsten, der rammer vandet på ukendte steder et ukendt antal gange og spræder ringe i vandet," forklarer han.

De seneste 10-15 år har han slået så mange smut verden over, at han har været mere ude end hjemme. På et år har han optjent så mange frequent flyer miles, at han kunne invitere sin gamle mor og sin bror til New Zealand på første klasse uden at tømme kontoen.

23

Kontrakten med B&O har hævet hans stjerne endnu højere på himlen og åbnet flere døre i udlandet, men nu hvor den udløber, vælger han at lade det ærkedanske design stå på egne ben. Så får han mere tid til sit eget firma og til at møde flere nye folk, han tror, kan nyde godt af hans halvstuderede og helkreative sind.

"Det var lidt af en drengedrøm at komme ind i B&O. Altså, som dansk designer at sidde med et brand, som alle danskere har et forhold til. Jeg husker selv, hvordan min mor og jeg kørte med toget gennem Struer, og det lød i højtalerne "Ding-ding-dong. Næste station Struer", og så tænkte jeg instinktivt på B&O. Sådan tror jeg, mange har det," siger han.

Direktøren Tue Mantoni inviterede ham i 2010 til at give sit bud på en vej frem for B&O, og Torpe brugte bl.a. mødet til at anbefale sig selv som kreativ direktør og tiltrængt iltmaske til et mærke med en dalende stjerne og et skræntende regnskab.

Egentlig var det et meget betegnende træk for ham, for ud over at være optimist af Guds nåde og have ambitionerne for sig selv og andre siddende uden på den sorte T-shirt har han også en selvtillid som en løve.

Han er ellers stenbuk, siger han, selvom ingen tror det, men han har ascendenten i vandmanden, hvilket passer bedre med hans følelsesmæssige tilgang til verden. Som den ægte hippie hans far var, fik han lagt Johannes' horoskop, længe før han vidste, hvad den slags var, endstige hvordan man stavede det.

Langt fra Thy

Nu stavede han heller ikke særlig meget, ligesom han ikke lagde mange tal sammen gennem sin sparsomme skolegang i friskolen i Thorsted uden for Thy. Hans mor flyttede fra Christiania til Thylejren, da han var fire år gammel, for at dyrke sine landskabsmalerier i nakken af Danmark. De to boede i den førortaltale skurvogn med en tilbygning i råt tømmer, indtil hans stedfar og lillebror kom til, og han fik sin egen skurvogn ved siden af. I lejren levede han det frie, trygge børneliv på den smukke plet mellem Vesterhavet og Limfjorden. Det havde sine ulemper at være et blomsterbarn, f.eks. lærte han aldrig at svømme, for Vesterhavet var for farligt at svømmetræne i, og Thylejrbørnene var forment adgang til den lokale svømmehal, efter at en af drengene havde lagt en velvoksen pølle i poolen.

Intet af det gik ham rigtigt på, for han spillede i band med de voksne, tegnede, skar figurer i træ, byggede huler af grene og miniature-musikudstyr og scener i modellervoks. En gang imellem gik han i skole, men der var ingen tvang, og rutebilens chauffører var ikke blege for at køre forbi stoppestedet med de ufriserede hippiebørn. Så det blev i virkeligheden kun til 1., 2. og 4. klasse. Resten har han lært sig selv.

"Jeg er min mor dybt taknemmelig for den barndom. Den traditionelle skolegang er opbygget efter nogle gamle principper om, hvordan børn lærer bedst, og for nogle giver det en styrke, men for andre virker den nedbrydende. Jeg tror ikke, jeg ville være, hvor jeg er i dag, hvis jeg var tvunget igennem folkeskolen."

Som 12-årig gik han død i de voksnes manglende handlekraft i lejren og ville væk, og hans mor gav ham lov til først at flytte til hans møster Mette på Frederiksberg og senere til morens 95-årige livsstykke af en faster Margrethe på Østerbro i København, hvor han boede i fem år.

"Vi havde et meget specielt forhold, og hos hende fik jeg meget af det, jeg ikke fik i Thylejren. Hun gav mig følelsen af, at lige meget hvad jeg gjorde, var jeg ok," siger han.

Hurtigt skaffede han sig forefaldende arbejde i en trommebutik og slap for specialsolen for utilpassede børn. Som 15-årig oprettede han sit første firma, Fat Fish Lighting, med lysdesign, som han designede på bl.a. Midtjys- og Roskilde-festivalerne. I 20'erne fik han sit gennembrud som designer med den hypede natklub Nasa i København, som han indrettede som et hvidt rumskib, og med cafeen SuperGejl, en orange fremtidscafé i den autonome ende af Nørrebrogade. Han fortsatte legen fra lejren og lod andre om at borge den.

Selvom Johannes Torpe godt ved, at han ikke er tabt bag en vogn, at han er boglig nok, når det stikker ham, og at han lærte at skrive, læse og regne på trods, må han indrømme, at han en gang imellem har ønsket, at han havde papir på sine talenter. Han har kæmpet med en indre konflikt om at blive en velanset del af eliten, men har samtidig ikke villet gå på kompromis med sin egen integritet.

"Der ligger en vis legacy i at skabe en natklub som Nasa, men jeg bliver aldrig rigtig en del af det establishment. Jeg vil på en eller anden måde altid være en outsider fra Thy," siger han.

"Men måske er jeg tidligere nået til at skabe noget

“Jeg ser mig selv som en skipping stone. En smutsten, der rammer vandet på ukendte steder et ukendt antal gange og spreder ringe i vandet

selv og dermed også hurtigere blevet voksen nok til at kunne ansætte folk, der er dygtigere end mig selv. Det ligger der en enorm styrke i."

På tegnestuen føler Johannes Torpe sig stadig som et barn blandt voksne, men raden af priser og succesfulde projekter gør, at det ikke længere ser ud som en risiko at hyre ham. Og han har med tiden fundet ud af, at det ultimative ikke er det perfekte. Kompromiset er det perfekte, og det oplever han igen og igen i samarbejdet med sine kunder.

"Det gælder i virkeligheden også i parforhold. Man kommer med hver sine hang-ups, der skal rettes ind for at blive afbalancerede mennesker. Man burde faktisk takke sine ekskærester for at have gjort en til den person, man er i dag," siger han, mens hans mund flækker i et af dagens mange brede smil.

Rødbedebøffer og Maserati

Hippieårene er en saga blot, og Torpe har for længst lært at binde en stram slipseknude og benytte fast track med sit guldkort i lufthavnen. Der er mere verdensmand end rødstrømpe over ham, når han belevent holder døren, brygger kaffe på tegnestuens maskuline maskine og bestiller vores frokost på det nærliggende stamsted Atlas Bar i Pisserenden.

Han kommer her så ofte, at han har en konto på stedet. Det ligger lige under den lejlighed, der har været hans hjem i 18 år – "Det er utroligt lang tid!", og det

er en slags mini-Christiania med tang på tallerkenen og rødbedebøffer på menukortet.

"Jeg har spist på alverdens Nomaer, men den her mad smager lige så godt, for alt handler om oplevelsen og menneskene," siger han.

I medierne er han blevet omtalt som både en yuppie og en jetsætter, formentlig pga. Nasa og den sorte Maserati, han kører rundt i. Men han er alt det modsatte, siger han og tilføjer, at hvis han er noget, er han designaktivist. Han har aldrig smidt om sig med penge og aldrig mænget sig med den økonomiske overklasse, der har fars penge i ryggen.

Bilen er til gengæld købt for penge, han arvede fra sin far, der døde af hjernekræft i en alder af kun 53 år.

"Jeg har aldrig ellers forklæret mig selv med noget i den stil. Men når ens far bliver taget væk alt for tidligt, er det med til at få en til at huske på, at det er vigtigt ikke at vente med at gøre, hvad man drømmer om. For man ved ikke, hvad fremtiden byder på," siger han og tilføjer:

"Man kan så indvende, at en bil er en materiel ting. Men den gør mig ganske enkelt glad. Og jeg tænker på min far, hver gang jeg kører i den. Den giver mig en følelse af frihed, og den giver mig lyst til at løbe hjemmefra hver dag."

Hans far var herboende irer, hardcore-narkoman-afvæner og guitarist, der spillede bukserne af adskillige kvinder, herunder Johannes Torpes mor. Men da moren flyttede til Jylland, spillede han ikke nogen stor farrolle i designerens barndom. Senere var rollen både svær at tage på sig og svær at tillade, men de to fandt hinanden efterhånden, og Johannes Torpe sad på farens dødsleje med sin halvsøster, halvbror og stedmor for 13 år siden.

Faren var buddhist, så han troede på, at han vil blive genfødt og fandt fred med situationen. Hans sidste råd til børnene lød:

"Enjoy life to its fullest."
Da han havde udåndet, holdt de en lille fest og spiste og drak ved hans seng. Det var, som det skulle være, for intet sker tilfældigt.

"Er der noget, hans død lærte mig, er det, at livet kan slutte i morgen, og det gælder om at leve for fuld udblæsning hver dag. Jeg kan kun blive klogere af det."

Faren selv og faster Margrethe lærte ham, at empati er den ultimative døråbner, og den tilgang har f.eks. bragt ham gennem Asien uden at fornærme nogen. Den har endda skaffet ham en nær ven i den kinesiske rigmand Wang Xiaofei, der igen har været døråbner for flere prominente kinesiske kunder. Oprindeligt ringede Wang Xiaofei til ham efter at have set SuperGejl og Nasa i en bog om verdens bedste restaurantdesign. De to steder var de eneste i bogen, han kunne lide, og dem kunne han til gengæld virkelig godt lide, og nu ville han bestille danskeren til at tegne en luksusrestaurant i Beijing.

"Første gang han ringede sagde jeg bare "ja-ja" og lagde på, mens jeg tænkte, at han bare var en eller anden rig kineser med en fiks idé," siger Torpe. De næste gange afviste han ham venligt med sin travle kalender som undskyldning.

Niende gang han ringede, undskyldte kineseren, at det var et par måneder siden sidst, men at det skyldtes, at han lige skulle færdiggøre en anden restaurant på 7000 kvadratmeter designet af Philippe Starck.

"Da gik det endelig op for mig, at han mente det alvorligt, og jeg fløj derud hurtigst muligt. Han ville

Den dansk-irske designer og musiker er i næsten konstant bevægelse – mentalt, fysisk og geografisk.

Johannes Torpe.

Johannes Torpe er sin mor dybt taknemmelig for sin barndom i Thylejren. "Jeg tror ikke, jeg ville være, hvor jeg er i dag, hvis jeg var tvunget igennem folkeskolen."

Johannes Torpe

Født i 1973 i Skanderborg.

Autodidakt designer, arkitekt, branding-ekspert, komponist, trommeslager og tidligere kreativ direktør for Bang & Olufsen, Grundlægger af og direktør for Johannes Torpe Studios med kontorer i København og Padova, Italien.

Kendt i Danmark for bl.a. natklubben Nasa, cafeen SuperGejl, koncepter for Agnes Cupcakes, Lauras Bakery og Palæo-restauranterne.

Har arbejdet for brands som Haworth, Hay, Holmegaard, Skype, Jabra, Tom Ford, Dolce & Gabbana, Roberto Cavalli og Pal Zileri.

gerne have noget, der mindede om Nasa, så det tegnede vi til ham," siger Johannes Torpe, der siden har været forlover til Wang Xiaofei's bryllup og er gudfar til hans datter. Det viste sig, at han var så stor en kanon i Kina, at præsidentfamilien kom til åbningen.

Over årene er Johannes Torpe blevet en populær keynote-speaker på konferencer verden over. Senest var han inviteret til at tale om, hvordan man laver en mere menneskelig indretning af fremtidens rumskibe på en uafhængig årlig konference, International Symposium for Personal and Commercial Spaceflight (ISPCS) i Las Cruces, New Mexico, hvor også folk som Teslas Elon Musk og Virgins Richard Branson før har talt.

"Hvis du skulle rejse ud i rummet om ti år, ville du så have lyst til at sidde i en rumkapsel, som de ser ud i dag? Nej, vel? Den ligner et torturinstrument, og man kan ikke relatere til den," siger han, der har noget, der hedder domestication som ét af sine varemærker: Kunderne skal have en fornemmelse af noget hjemligt ved et produkt, om det så er et sæt højtalere eller en muffin.

Hans tilhørere skal også kunne relatere til hans historier, og han sætter en ære i at bryde raden af grå, søvndyssende taler på konferencerne. Thyfortællingerne er stadig en del af det arvegods, han ilusterer gerne med guldne barndomsfotos, hvor han på det ene er klædt i blomsterbørnernes uniform, den hønsestrikkede sweater, og på et andet i intet andet end fodformede sko, røde strømper og løse underbukser

med røde kanter. Han holder en rød trækvogn i hånden, og både tid og sted giver sig selv med baggrundens voksne med bar røv og pagehår.

"I was the most fashionable person in the camp – as you can see I wear clothes", siger jeg så, og så har jeg hele salen med," siger han.

Han er hypersocial og fuldblodsekstrovert, der elsker sine ansatte som sin familie, og inviterer vennerne med til sommerhuset i Vejby, når han rigtig skal slappe af. Først tager han gerne forbi Torvehallerne for at tanke madvarer op, så han kan traktere.

Johannes Torpe er måske det meste af tiden om sig som en flittig bi på en global blomstereng, men han er også knaldfølsom og forstår at holde sine pauser. Hver dag begynder han med et kvarters meditation under dynen, før han laver yogaserien "De fem tibetanere". Det spiller ingen rolle, om han vågner op på første klasse i et fly over Atlanten – ud på midtergangen træder han og styrker sin krop og sit sind med yogaøvelserne, der indebærer både svingende arme 21 gange rundt om kroppen og en bagdel, der skal i vejret lige så mange gange.

"Jeg siger bare, det er min morgengymnastik," siger han.

Med jævne mellemrum trækker han fuldstændig stikket og tjekker ind på et lille yogasted i bjergene i det nordlige Italien, hvor han kommer så tit, at han er på fornavn med ejerne. Her dyrker han yoga, spiser bionymisk og vegetarisk og suger energien fra Alperne til sig, før han igen er tanket op til showtime. Til næste smut i vandoverfladen. Næste møde med en potentiel ny ven. Næste flyvetur på ambitionens vinger. ●